Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 14. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР 20-го СІЧНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 18, 1977 No. 14. VOL. LXXXIV.

ІМПЕРІЯЛЬНИЙ СТЕЙТ НЮ ЙОРК ЦЕРЕМОНІЯЛЬНО У СВОЇЙ СТОЛИЦІ ОЛБАНІ ВІДЗНАЧИВ РОКОВИНИ ПРОГОЛОШЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Олбані, Н.И. (з.с.). — „Всевишній дав нам життя, але Він дав нам і свободу. І ми часто мусимо жертвувати життям, щоб зберегти свободу", заявив стейтовий сенатор Едвін Мейсон, цитуючи колишнього президента Томаса Джефферсона під час унікальних церемоній зголошення спеціяльної резолюції в сенаті стейту Ню Йорк для відзначення 59-их роковин проголошення незалежности Української Народної Республіки, що відбулися тут в пополудневих годинах в понеділок, 17-го січня з участю понад 300 українців з десятьох громад стейту під проводом активістів місцевих відділів УККА та інших українських громадських організацій, включно із шкільною молоддю та нашими членами молодечих організацій пласту і СУМА.

Сен. Мейсон, ініціятор цих оригінальних відзначень роковин Української Державности, що він їх започаткував минулого року в столиці цього Імперіяльного стейту в співпраці із сен. Ворреном Андерсоном, речником республіканської більшости в сенаті, управителем Союзівки Володимиром Квасом та централею УККА в Ню Йорку, вніс формальну резолюцію під час пополудневої сесії сенату, закликаючи губернатора стейту Гю Кері проголосити 22-го січня „Днем Української Незалежности" в стейті. Цю резолюцію апробували 34 присутні сенатори під час офіційної сесії, що нею у відсутності заступника губернатора Мері А. Крупсак проводив сен. Бернард Гордон. Голосування над резолюцією попередила молитва, з відповідним наголосом на справедливі змагання українського народу до волі і незалежности, що її провів о. Степан Чомко, парох української католицької церкви св. Миколая в Елмайра, Н. И. Всі промовці цієї програми відмічували сучасну боротьбу українського народу проти ґеноцидної політики Москви та конечність піддержки цієї боротьби американським і іншими західніми державами, які втішаються благами волі і суверенности.

Врочистість зголошення і схвалення резолюції відбулися при вщерть виповнених українськими громадянами бальконних ґалеріях і в приявності вужчої делеґації представників громад, очолюваної екзекутивним віцепрезидентом УККА і головним предсідником УНСоюзу Йосипом Лисогором, адміністративним директором УККА мґром Іваном Базарком та координатором програми В. Квасом, яких після схвалення резолюції представив сен. Мейсон. До урочистості церемоній причинилися прапороносці ред. Іван Дурбак (український прапор) і Рассел Ковалишин (американський), перший член ОбВУА, а другий член Українських Американських Ветеранів, які символізували поєднання ідеалів українського і американського народів та кожночасної готовости боротись за ці ідеали.

„Великим є нарід, який зберігає і обстоює принципи волі і незалежности — говорив сен. Мейсон, — але

(Закінчення на стор. 4-ій)

У Сенатській палаті під час церемонії зголошення і схвалення резолюції щодо проголошення 22-го січня „Днем Української Незалежности"в стейті Ню Йорк. Отець Степан Чомко (за президіяльним столом) відмовляє молитву

Губернатор стейту Коннектікат проголосила День Украєнської Незалежности

Губернатор стейту Коннектікат пані Елла Ґрассо підписує проклямацію. Стоять [зліва]: Я. Ґура і інж. М. Стахів [Бріджпорт], М. Техльовець [Норвіч], д-р О. Теслюк, пані Х. Кіннах [Гартфорд], І. Здирко [Віллімантик], О. Дубно, заст. стейтового коммішенера податків, Е. Ґулич [Кольчестер], д-р М. Снігурович і мгр М. Снігурович [Ню Гейвен].

Гартфорд (М. Я.) — 13-го січня 1977 р. губернатор стейту Коннектікат пані Елла Ґрассо прийняла в Капітолі в Гартфорді делеґацію представників усіх Відділів УККА Стейту та проголосила день 22-го січня 1977 Днем Української Незалежности в стейті Коннектікат в пошану річниці проголошення незалежности України. Делеґацію очолив д-р Михайло Снігурович, голова УККА Відділ Ню Гейвен та голова Стейтової Координаційної Ради Відділів УККА в Коннектікат. В час авдієнції після короткого слова голови делеґації вручено пані губернатор інформаційні брошури про Україну та вишивану подушку.

СІЧНЕВІ СВЯТКУВАННЯ В НЮ ГЕЙВЕНІ

Українська громада Великого Ню Гейвену — під проводом місцевого УККА — започаткувала відзначення Січневих Роковин актом підписання проклямації в пошану 59 річниці проголошення незалежности України посадником міста Ню Гейвену Франком Логом, в приявності делеґації, яку очолив голова УККА, Відділ Ню Гейвен. Кульмінаційною точкою святкувань буде бенкет і баль в Шератон Парк Плаза Готель в Ню Гейвені в суботу 22-го січня ц. р. Бенкет відкриє і святочну промову виголосить д-р Михайло Снігурович. Промову англійською мовою скаже стейтовий сенатор проф. Лоренс ДеНардіс. Участь у бенкеті заповіли губернатор Стейту п. Елла Ґрассо, посадник міста Франк Лок, конґресмен Роберт Джаймо та інші. Товстмайстром буде інж. Ігор Вальницький. По бенкеті відбудеться баль, до якого гратиме оркестра Б. Гірняка. В неділю, 23-го січня 1977 р., після відправлення Богослужень в наміренні українського народу в церквах обох українських віровизнань, відбудеться мирна маніфестація на центральному „Ґріні" перед будинком Управи Міста. Тоді буде зложений вінок перед пам'ятником поляглим у війнах в пошану Героїв, що віддали своє життя за волю України. В дні 22-го січня, як теж в час церемонії зложення вінка, повіватиме із місцевої ратуші український прапор.

Посадник Джерзі Сити проголосив День Української Незалежности

Посадник Джерзі Сити д-р Пол Джордан в приявності української делеґації підписує проголошення Дня Української Незалежности в Джерзі Сити

Джерзі Сити. — Посадник цього надгудсонського міста, д-р Пол Джордан у вівторок, 18-го січня ц. р., о год. 3.30 по пол., у міському ратуші в приявності української делеґації проголосив День Української Незалежности. Підписавши проклямацію „Українського Дня", посадник запросив приявних прибути до міського ратуша в суботу, 22-го січня, щоб вивішенням національних прапорів відзначити роковини проголошення Української Державности і Незалежности. На закінчення головний предсідник УНСоюзу Йосип Лисогір подякував посадникові за відзначення української спільноти — підписання Проклямації Українського Дня в Джерзі Сиτі. В склад української делеґації, крім згаданого вже п. Й. Лисогора, входили: Володимир Білик — заступник голови Відділу УККА, о. Давид Чабан з української католицької церкви Рождества Пречистої Діви Марії в Ню Бронсвіку і вчитель релігії в українській католицькій школі свв. Петра і Павла в Джерзі Сиτі, сестра Марія Кормелія, ЧСВВ — принципалка української католицької школи свв. Петра і Павла, адв. Роберт Челяк, пані П. Шеремета — від 71-го Від. СУА в Джерзі Сиτі, Йосиф Вархол — книговод УНСоюзу та Дмитро Вох — представник ООЧСУ, головний касир УНС — Уляна Дячук, головний секретар Володимир Сохан і головний організатор — Степан Гавриш, як також редактори і працівники В-ва „Свобода", працівники УНСоюзу та молодь — представники СУМА: Оксана Шеремета, Степан Вох та Нуся Вох; представники Пласту — Ігор Шевчук та учні української католицької школи свв. Петра і Павла — Надія та Роман Шевчуки.

ПРЕЗИДЕНТ ФОРД ЗАПОВІДАЄ ДАЛЬШИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК

Вашінгтон. — Два дні перед закінченням його каденції, президент Джералд Форд у вівторок, 18-го січня, представив Конґресові свій річний економічний звіт, в якому твердить, що хоча залишає своєму наступникові Джіммі Картерові країну, яка вийшла з дуже поважної економічної рецесії, і заявляє, що ЗСА є на шляху „дальшого економічного розвитку", то все таки закликає новий уряд „стимулювати приватний сектор", щоб запевнити дальше зменшення безробіття.

У 395-сторінковому звіті Президент критикує економічні пропозиції Картера, заявляючи, що федеральні програми масового затруднення ані не розв'яжуть проблеми безробіття, ані не причиняться до дальшого поборювання залишків економічної рецесії, натомість можуть довести до нової інфляції. Базуючи свої висновки на теоріях консервативних економістів, президент Форд твердив, що найефективнішим заходом розв'язки більшости економічних проблем є заохотити приватний сектор збільшити свою продукцію, що повинно довести до зниження цін на американські вироби і затруднення більшої кількости людей.

У звіті зазначено, що теперішній уряд не передбачує можливости, щоб рівень безробіття перед кінцем 1977-го року впав нижче 7 відсотків, як це обіцює Джіммі Картер, але існують всі вигляди, що той рівень таки дещо зменшиться.

Президент Форд зазначив, що протягом минулого року Загальний національний прибуток виявив 6.2-відсотковий зріст, зокрема в першому кварталі, бо протягом тих трьох перших місяців загальна сума продуктів і послуг збільшилася на 9.2 відсотка. Натомість протягом наступних трьох кварталів зріст був значно менший. Між іншим, того самого дня Департамент торгівлі повідомив, що протягом останнього кварталу 1976-го року загальний національний прибуток збільшився тільки на 3 відсотки, але урядові економісти і приватні спеціялісти вважають, що ситуація поліпшиться на початку цього року, бо громадяни ЗСА вже закуповують більше американських продуктів, ніж протягом останніх місяців минулого року.

Хоча економічний звіт президента Форда в загальному має оптимістичний характер, то все одно кількакратно закликає новий уряд Картера прикласти якнайбільше уваги поборюванню безробіття і висловлює деякі сумніви, чи три економічно найсильніші держави вільного світу, ЗСА, Західня Німеччина і Японія, зможуть в 1977-му році перебороти всі економічні проблеми.

Сенат попрощав Рокефеллера

Вашінгтон. — У вівторок, 18-го січня, віцепрезидент Нелсон Рокефеллер, який згідно з Конституцією ЗСА також займає пост президента про темпоре Сенату, формально попрощався з членами цієї Палати Конґресу, два дні перед закінченням його урядування.

Хоча в приміщеннях Сенату бракувало багатьох демократичних сенаторів, то були приявні майже всі республіканці і майже цілий провід Демократичної більшости. Під час 90-хвилинної сесії Рокефеллер подякував сенаторам за співпрацю, хоча зазначив, що існували також і непорозуміння між ним і членами цієї Палати. Він рівнож заявив, що бажає своєму наступникові на пості віцепрезидента і президента про темпоре Сенату, тобто Волтерові Мондейлові, більше успіхів, ніж мав він, Рокефеллер.

Сенатори Роберт Бирд із Західньої Вірджінії, який займає пост лідера Демократичної більшости, сенатор Роберт Дол із Канзасу, який в минулих виборах був республіканським кандитатом на пост віцепрезидента, республіканський сенатор Джекоб Джевітс з Ню Йорку та інші хвалили Рокефеллера не тільки за його діяльність на пості віцепрезидента, але за його діяльність протягом його цілої політичної кар'єри, вказуючи, що він працював для добра американського народу, а не тільки Республіканської партії.

Ансамбль бандуристів з Вашінґтону виступив на інавґураційному концерті

Вашінгтон (І. М.) — У вівторок, 18-го січня ц. р., тут відбувся перший інавґураційний концерт у великій залі Візіторс Сентер з участю багатьох етнічних мистецьких груп, між ними також ансамблю бандуристів з Вашінґтону під керівництвом д-ра Ігоря Масника, який виконав три пісні: „Запорозький марш", „Зелений гай" і в'язанку українських народних пісень. Тисячі вашінгтонців, а також багато приїжджих туристів, зокрема молоді, взяли участь у цьому концерті, подивляючи і оплескуючи пісні і танці різних національних груп, що приїхали сюди, щоб взяти участь у програмі т. зв. „Піпелс Інавґурейшен", що її організує головний Інавґураційний Комітет. Інавґураційні програми триватимуть у Вашінгтоні 5 днів і включатимуть численні мистецькі імпрези.

СПОМ'ЯНУЛИ СВ. П. РЕД. САГАЙДАЧНОГО

Ню Йорк (Н. Н.) — У другі роковини смерти св. п. редактора Петра Сагайдачного тут, в катедрі святого Патрика, відбулася спеціяльна Служба Божа, 13-го січня о 6-ій годині по полудні в катедрі пролунали на органах українські коляди: „Бог Предвічний", „На небі зірка", „Нова радість стала", „В яслах лежав", „Не плач, Рахиле".

Головним целебрантом був віце-канцлер архидіоцезії Ню Йорку монсіньйор Руво. На його запрошення під час Літургії читали зі Святого Письма син і дочка св. п. редактора Сагайдачного.

БРЕЖНЄВ ЗАКЛИКАЄ КАРТЕРА ДО ПЕРЕГОВОРІВ, ЗАСТЕРІГАЄТЬСЯ ПРОТИ „ВТРУЧАННЯ У ВНУТРІШНІ СПРАВИ СССР"

Москва. — Генеральний секретар ЦК КПСС Леонід Брежнєв виступив у вівторок, 18-го січня ц. р., з ініціятивою і зверненням до новообраного президента Джіммі Картера прилучитися до заходів про віднову переговорів в справі обмеження стратегічної зброї, які рівночасно були б позитивним кроком в поліпшенні загальної співпраці між ЗСА і Совєтським Союзом. Виступаючи в індустріяльному центрі Тула, місті, яке одержало назву „міста героя" за його активну участь у Другій світовій війні, Брежнєв, звертаючись до Картера, заявив, що СССР готовий розпочати з новою Адміністрацією ЗСА переговори зв'язків між обома країнами, але першим кроком в цих переговорах мусить бути віднова і закінчення переговорів про обмеження стратегічної зброї, розпочатих урядом СССР з президентом Фордом у Владивостоці осінню 1974 р. Виступаючи з тією пропозицією два дні перед інавґурацією Джіммі Картера на президента ЗСА, Брежнєв тим самим відмітив, що Кремлеві дуже залежить на приспішенні тих переговорів. Політичні коментатори і західні кореспонденти вважають, що Москва, виступаючи з новою ініціятивою, поставила Картера в незручне положення, бо відмова від переговорів означатиме, що ЗСА нестимуть відповідальність за дальший розвиток подій. Справу закінчення переговорів про обмеження стратегічної зброї Брежнєв поставив, як передумову, кажучи, що тепер все залежить від Картера, який повинен допомогти догнати втрачений час.

Справу переговорів підніс також голова Президії Верховної Ради СССР Ніколай Подгорний в розмові з американським амбасадором в Москві Малколмом Туном, який зголосився до Подгорного, щоб передати йому вірчі грамоти. Подгорний заявив, що закінчення переговорів про роззброєння є конечно потрібне для дальшого розвитку і співпраці між СССР і ЗСА. Він також повторив пропозицію Брежнєва, що переговори мусять продовжуватися на базі ранішної домовлености. Брежнєв також відкинув „голосний крик" на Заході про те, що СССР, мовляв, намагається здобути перевагу в озброєнні, назвавши його „абсурдальним і необґрунтованим". „Наша країна ніколи не піде шляхом агресії", — заявив Брежнєв, критикуючи також Захід за його поставу до комуністичних країн і пояснив своє розуміння детанту. Детант, на його думку, це „перехідна стадія з холодної війни в нормальний і стабільний стан співпраці між країнами".

Брежнєв однак відмітив, що детант не дає права західнім країнам вмішуватись у внутрішні справи СССР та інших комуністичних країн і „робити на нас тиск, вчити нас життя, яке не є згідне із засадами соціялістичної демократії", — заявив вкінці Брежнєв.

ЗСА розбудовують три варіянти атомової ракети

Вашінгтон. — Каденція президента Джералда Форда вже закінчується, але у вівторок, 18-го січня, Департамент оборони дозволив фльоті почати розбудовувати варіянт атомової ракети, т. зв. „круз місел", яку можна буде вистрілювати з кораблів або підводних човнів, та дозволив військовому летунству розбудовувати два варіянти тієї ракети: таку, яку можна буде запускати з бомбовика „Б-52", і таку, яку можна буде вистрілювати з площадок на суші.

Речники Департаменту оборони і Фред Ікел, дотеперішній директор Агенції для контролі над зброєю і для справ роззброєння, признають, що розбудова цих нових ракет „може дещо ускладнити" переговори з СССР щодо нового договору в справі обмеження стратегічної нуклеарної зброї. Але вони твердять, що такі ракети конечні з уваги на постійний зріст мілітарної сили Совєтського Союзу, зокрема в ділянці міжконтинентальних ракет. Вони також вказують на факт, що коли члени американської делеґації на переговори в справі нового договору старалися дійти до порозуміння щодо обмеження кількости совєтських бомбовиків, знаних на Заході як „Бекфаєр", то Москва відкинула ці пропозиції.

Метрополітальний Ню Йорк готується до свята державности

Ню Йорк. — З Комітету об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Відділу УККА інформують, що Свято Державности і Соборности відбудеться у цьому великому метрополітальному місті в неділю, 23-го січня ц.р. о год. 4-й по полудні в залі Фешен Інституту при 24-й вулиці (між 7 і 8 евенями) іншою, як досі практиковано, програмою. Ця програма свята включатиме: відкриття, що його довершить голова КОУАО інж. Євген Івашків, коротку промову д-ра Андріяна Сливоцького і постанову п'єси Миколи Куліша „Мина Мазайло" у виконанні Драматичного Театру „Заграва" з Торонта. Будуть також відчитані проклямації губернатора стейту Ню Йорк Гю Кері і посадника міста Абрагама Біма. Підписання і вручення проклямації в Міській Управі відбудеться в четвер, 20-го січня ц.р. о год. 3-й по полудні у т.зв. Блу рум в міському ратуші. В церемонії підписання і вручення проклямації візьмуть участь представники КОУАО та інших українських громадських, комбатантських і молодечих організацій. В неділю, 23-го січня, в усіх українських церквах Великого Ню Йорку будуть відправлені Богослужби в наміренні українського народу. Така Служба Божа правитиметься в церкві св. Юра о год. 12-й дня.

Зміна програми у відзначуванні Свята Державности знайшла схвалення нюйоркської громади і велике зацікавлення Святом, тим більше, що п'єса „Мина Майзайло", під режисеруванням Марії Левицької, успішно ставилася недавно в містах Канади.

Конґрес схвалив дальшу охорону Рокефеллера і Кіссінджера

Вашінгтон. — Палата Репрезентантів у понеділок, 17-го січня, схвалила запропоновану президентом Джералдом Фордом резолюцію, згідно з якою Таємна Служба охоронятиме теперішнього віцепрезидента Нелсона Рокефеллера і державного секретаря Генрі Кіссінджера принаймні протягом півроку після закінчення їхніх каденцій 20-го січня. Сенат схвалив цю резолюцію кілька днів раніше. Президент Форд і законодавці вважають, що Таємна Служба мусить далі охороняти Рокефеллера і Кіссінджера, бо до Білого Дому і Державного департаменту напливають погрози на їхнє життя, зокрема на життя Кіссінджера.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Історична подія

Кілька днів тому подано вістку, що Англіканська і Римо-католицька Міжнародна Комісія, яка має свій осідок в Лондоні і складається з 21 єпископів та інших високих духовників цих двох віровизнань, плянує цього тижня оприлюднити спільну заяву, яка передбачує об'єднання Англіканської і Католицької Церков під проводом Папи Римського, який мав би титул ,,Універсального Патріярха''.

Хоча заява Комісії, яка має вийти під заголовком ,,Провід в Церкві'' не є зобов'язуючою, а тільки ,,документом для дискусії'', то це вважається важливим кроком вперед до зближення цих двох християнських Церков, які були роз'єднані від 1534-го року, коли король Генрі УІІІ заперечив зверхність Папи і проголосив себе головою Англіканської Церкви.

Згадана Комісія була створена в 1970-му році Папою Павлом УІ і тодішнім примасом Англіканської Церкви, Архиєпископом Кантербурі д-ром Майкелом Ремзі, та мала за завдання продискутувати способи, якими ці дві християнські Церкви можна було ,,наблизити до себе''. Після сімох років діяльности Комісія дійшла до переконання, що доктринальні розбіжності між цими двома Церквами такі ,,незначні'', що таки може прийти до об'єднання і погодилися, що з уваги на те, що Католицька Церква вже є ,,універсальною Церквою'' і тому, що апостоли Петро і Павло померли в Римі — то провід над об'єднаними Церквами повинен бути в руках єпископа Риму, тобто Папи.

Коли взяти до уваги, що в жадних інших суперечностях не доходить до таких антагонізмів і такого завзяття, як у релігійних, і коли зважити, що ці антагонізми між католиками та англіканами існували протягом чотирьох століть, то висновки згаданої Комісії про можливість об'єднання цих двох християнських Церков дійсно можна вважати історичною подією першої ваги.

Нові клопоти Москви

Використовуючи звільнення, чи радше виміну лідера Комуністичної партії Чіле Люїса Корваляна за політичного в'язня Владіміра Буковського, якого в СССР все ще називають ,,кримінальним злочинцем'', совєтські газети, центральні і республіканські, багато пишуть тепер про ,,рух міжнародної солідарности'', ,,перемогу країн соціялізму'', ,,демонстрацію братнього об'єднання'' тощо, хоч з інформацій західньої преси і звітування кореспондентів з Москви добре відомо, що власне ця ,,виміна'' неочікувано для кремлівських верховодів значно поглибили існуючі конфлікти між московським центром і західніми комуністичними партіями, зокрема італійською, французькою, західньонімецькою і компартіями Скандинавських країн. Всі вони не тільки виступили з гострою критикою проти Кремля за його зв'язки із ,,зненавидженим режимом Чіле'', але також з протестами проти дальшого топтання людських прав у самому Совєтському Союзі у пов'язанні із заявами Буковського та самого факту його ув'язнення і тероризування за переконання. Орган Центрального Комітету Комуністичної партії Італії ,,Ель Юніта'' помістив, після виміни Буковського на Корваляна, велику редакційну статтю, у якій знову підкреслено ,,нові плюралістичні і демократичні напрямні самостійно діючих комуністичних партій Заходу'' і дуже рішучо засуджено ,,тоталітарний спосіб керівництва державою'' та стосування репресивних методів у поборюванні політичних противників.

Користаючи з нагоди, газета італійських комуністів розправилася також з Тідором Живковим, першим секретарем ЦК болгарської компартії, який в грудневому числі журналу ,,Проблеми миру і соціялізму'' розправляється із західніми антисовєтчиками, в тому з комуністичними критиками СССР і каже, що принципи і засади, прийняті досвідченою Компартією Совєтського Союзу, повинні зобов'язувати усіх комуністів, також західніх. Іншими словами Живков проповідує, в противагу до становища західніх комуністів, поворот до монополю Москви і її керівної зверхности. Назвавши виступ Живкова ,,історичним абсурдом'', італійські комуністи дораджують усім ближче приглянутися цьому ,,совєтському моделеві'' і, обороняючи людські права в СССР, не робити тієї самої помилки і не розглядати окремі індивідуальні випадки переслідування, а зайнятися основними студіями системи, яка практикує в себе політичні репресії.

Виходить, отже, що совєтська забріхана пропаганда знову повернулась бумерангом проти кремлівських верховодів, які надіялися, що виміна Буковського за Корваляна викличе позитивний відгук на Заході. Сталося навпаки — через відкриту щілину Захід, в тому і західні комуністи, побачив справжнє обличчя рабовласницької імперії з її неперевершеним терором і політичними репресіями.

У питній воді в Москві знайдено отруту

Москва. — Лікар амбасади ЗСА ствердив, що у питній воді у двох будинках, де проживає багато чужинців, переважно з країн вільного світу, але також кубинці та поляки, знайдено сліди отрутних ціянкалію і ртуті. Рівень ціянкалію і ртуті такий високий, що може загрожувати здоров'ю мешканців цих будинків, між якими є теж американці. Приявність цих отрут вперше виявлено ще в серпні минулого року, тепер переводять нові досліди, щоб перевірити, чи рівень ціянкалію і ртуті впав після того, як американська амбасада повідомила про це совєтські чинники. Досі не відомо, як ці отрути могли дістатись до питної води в цих будинках. В Москві є 15 будинків, розкинених по цілому місті, в яких мешкають закордонні дипломати, журналісти тощо. Ціянкалій і ртуть найдено тільки в питній воді у двох із них.

Богдан Бучацький

В КИТАЇ ТРИВАЮТЬ ЗАВОРУШЕННЯ

(1)

Численні політичні спостерігачі, як рівнож і акредитовані журналісти в Китаї, передбачали, що при переході влади в Китаї може прийти до тривалих заворушень, а навіть — у випадку крайности — і до громадянської війни. На це наглядно вказували деякі важливі події в останніх роках, як от т. зв. ,,культурна революція'', що була вислідом діяльности лівого крила партії, а також загадкова смерть маршала Лін Піяо, що згинув у невияснених обставинах катастрофи десь у Манголії, чи хоч би усунення від влади заступника прем'єра Тенг Гсіяо-пінга за ,,праві ухили'' після смерти Чжоу Ен-лая та й інші подібні випадки більшого чи меншого значення. Все це вказувало на те, що в центрі китайської комуністичної партії провадиться далекосяжна політична боротьба певної групи чи груп, спрямована на опанування влади в Китаї після смерти ,,великого предсідника'' Мао.

На це рівнож вказувало і саме застаріле керівництво на вершинах цієї партії, яке власне старався за всяку ціну вдержувати сам таки Мао Тсе-тунг, щоби таким чином уникнути боротьби за владу ще таки за свого життя. В цьому випадку він був дуже підозрілою людиною і усував від керівництва всяких впливових людей, що могли б виказувати організаційні здатності, що спрямовували б їхню діяльність до творення групок в цілі опанування керівництва партією і країною. Проте, за його спиною відбувалися інтриги, майстром яких була теж і його третя жінка, бувша артистка, Чіянг Чінг, що за допомогою інтриг старалася позбутися неприхильних собі людей у проводі партії і по можності заступати усунених людьми із лівого крила, або з т. зв. ,,шанхайської групи''. Так за її заходами позбавлено після смерти Чжоу Ен-лая, прем'єра Китаю, всіх урядових і політичних функцій його заступника Тенг Гсіяо-пінга за т. зв. ,,праві буржуазні погляди'' і ворожість до ,,культурної революції''.

Почуваючись не дуже то певним, Мао Тсе-тунг оперся тоді, ще в час т. зв. ,,культурної революції'' на допомогу свого таки земляка Гуа Куо-фенга, шефа поліції, щоби в крайньому випадку забезпечитися проти діяльности цієї революції, а в останніх часах свого життя — щоби забезпечитись перед діяльністю радикальної ,,шанхайської групи'', спритно і таємно керованої таки при допомозі його ж дружини Чіянг Чінг. Гуа Куо-фенг вважався більш безпечний для Мао Тсе-тунга в цій грі, ніж його дружина, тим більше, що він не міг бути поєднаний з цією групою.

Будучи тяжко хворим, Мао вже в останні роки майже не керував партією. Його стан значно погіршився минулими роками, як про це повідомляли кореспонденти хоча б з відвідин Генрі Кіссінджера, чи президента Р. Ніксона, останньо д-ра Ф. Й. Штравса.

Все вказувало на те, що головну ролю в керівництві майже до смерти грав таки Чжоу Ен-лай (помер 8-го січня 1976 року, маючи 76 років), а в партії — новий заступник Ванг Гун-вен та пізніший заступник прем'єра Чанг Чун-чіяо і сам Гуа Куо-фенг, як прибічник і охоронник Мао Тсе-тунга. Цей стан і залишився аж до смерти Мао (помер 9-го вересня 1976 року, маючи 82 роки). Проте все вказувало на те, що боротьба за владу на верхах поступово набирає на силі, а головно це підозріння почало викликати нагле творення по провінціях т. зв. лівим крилом парамілітарних формацій ,,народної міліції'' у противагу ,,народній армії'', що явно насторожувало самого Гуа Куо-фенга, а з ним і його прибічників.

Опинившись перед крайністю вибору, бачучи спробу противників опанувати поліцію своїми радикальними елементами, Гуа Куо-фенг, оперши́сь на армію, відкрито сягнув по владу. Виникла проблема т. зв. ,,тестаменту Мао'', згідно за яким покійний ,,великий предсідник'' висловив своє бажання, щоби його наслідником в керівництві партії став саме Гуа Куо-фенг, опершись на армію, відкрито сягнув по владу.

Виникла проблема т. зв. ,,тестаменту Мао'', згідно за яким покійний ,,великий предсідник'' висловив своє бажання, щоби його наслідником в керівництві партії став саме Гуа Куо-фенг. Таке завіщення предложив в часі засідання ЦК КПК Гуа Куо-фенг, прочитавши його присутнім. На це жінка Мао мала запротестувати, попросивши цей документ; а одершавши, — прочитала з нього інакше і назвала його фальшивкою Не гаючи часу, Гуа Куо-фенг наказав її арештувати, а з нею трьох її приклонників — Ванг Гунвена, бувшого заступника керівника партії, Чанг Чун-чіяо, заступника прем'єра та Яо Вен-юана, ідеолога партії. Так виникла ,,антипартійна група чотирьох'', або вже пізніше в гострішому вислові — ,,банда чотирьох'', чи ще інакше в потоці пропаганди — ,,чотирьох із шанхайської мафії''. Але фактом лишається, що ця група мала на меті перебрати владу в Китаї хоч би з тієї причини, що по її арешті почалися в країні чисельні заворушення серед радикальних кругів партії, центром яких став Шанхай — друге ривалізуюче з Пекіном центральне місто в Китаї.

Спротив триває в багатьох містах і провінціях Китаю

Хоча китайські пресові агенції, за повідомленням західніх кореспондентів, і уникають катастрофальних повідомлень, що вказували б на великі заворушення, проте, очевидці стверджують, що такий спротив існує, і це теж підкреслює в останньому часі і китайська преса. Найкращим джерелом таких новин є таблиці чи ,,дошки новин'', на яких появляються відомості у виді плякатів у самому таки Пекіні, але і в інших містах. На цих таблицях появляються повідомлення про загальне становище в країні; а теж західнім кореспондентам був поданий пресовий циркуляр, з якого виникало, що уряд потверджує, що в країні існує спротив, започаткований прибічниками ,,групи чотирьох''. З цих повідомлень виникає, що заворушення в тій чи іншій мірі тривають аж у дванадцяти з двадцяти двох провінцій Китаю. Деякі повідомлення подібні на ,,воєнні звідомлення'', що і вказує на бунти чи ,,обмежену'' війну на провінціях.

Між іншим, в одному повідомленні говориться, що прихильники ,,банди чотирьох'', згуртовані довкола вдови по Мао Тсе-тунгові Чіянг Чінг опанували численні міста, навіть з мільйонним населенням, пограбували велику кількість магазинів народної армії, пограбували банки, спричинили хаос на багатьох фабриках, понищили устаткування, попереривали залізниче і телефонне сполучення тощо. Говориться про численні самосуди, грабунки, насилля. Про спротив проти нового керівництва говорять передачі і повідомлення з Гонг Конгу, а також Тайвану.

Так в Кантоні, провінції в південному Китаї, закликалося до ,,революційної чуйности'' проти саботажів. В провінції Шансі нове керівництво мало у вересні і жовтні ,,великі труднощі'' минулого року. Подібно великі труднощі були в Шанхаї, відомому центрі ,,шанхайської групи''. Вказується рівнож, що серед відомих провінцій спротиву є також Фукієн і Шечуан, що місто Паотінг (коло 160 км на південь від Пекіну) армії вдалося усмирити і привернути в ньому лад аж після ,,дводенної артилерійської підготовки''.

(Продовження буде)

М. Л-ий

Торгівля людьми

Щокільки тижнів автобус виїжджає із Карль Маркс Штад (давніше Хомніц) у Східній Німеччині й їде до границі Західньої Німеччини. В ньому їдуть викуплені урядом Західньої Німеччини в'язні з в'язниць у Східній Німеччині. Між ними часто буває чимало політичних в'язнів. На стрічу східньонімецькому автобусові під'їжджає західньонімецький автобус.. Західня Німеччина платить за кожного визволеного так в'язня 40.000 долярів, або різними товарами від тракторів до транзисторів. В такий спосіб щороку приїжджає до Західньої Німеччини коло тисячі осіб. Деякі з-поміж них просять східньонімецькі власті, щоб їх відіслали до Західньої Німеччини до їх рідних; за деяких вставляється рідня, що живе на Заході. Часом сам уряд Західньої Німеччини предкладає викуп за в'язня. Східня Німеччина вміє перепачковувати теж звичайних кримінальних арештантів. Ця торгівля людьми почалася ще в 1966 році, але до публічного відома дісталася щойно тепер.

Всі подробиці про викуп в'язнів полагоджують два адвокати у Берліні, один із Західньої, другий із Східньої Німеччини. На границі переганяють викуплених людей із східньонімецького автобуса до західньонімецького в місті Гісен до приймального центру. Там задержуються вони кілька днів, щоб могли дістати потрібні документи та трохи грошей. Потім вибираються, куди хто бажає. Багато міст у Західній Німеччині мають спеціяльні доми, де ті визволені люди можуть одержувати дальшу допомогу. Кримінальних судять західньонімецькі суди на основі західньонімецького кодексу. Таким новим людям нелегко пристосуватися до нового життя. У Східній Німеччині вони були зовсім залежні від уряду; в Західній Німеччині звичайно мусять здатися на власні здібності та сприт.

Д-р Михайло Стефанів

ПАНДЕМІЯ, ПРОСТУДА, ІНФЛЮЕНЦА

У місяцях січні і лютому 1976 вибухла була у Форті Діксон в Ню Джерзі між станціованими там рекрутами епідемія інфлюенци. В ході медичних протизаходів виявлено між цими вояками інфекцію вірусів штаму А-Вікторія 75, Н 3N 2, а в одинадцяти осіб з-поміж хворих розпізнано віруси типу А-свинячої інфлюєнци, що своєю антигенністю (в популярному розумінні інфекційною силою розслаблювання) мали б бути подібними до тих вірусів, що 1918 р. викликали були страшну пандемію. Один із хворих рекрутів свинячою інфлюенцою помер на вірусове запалення легень (пневмонію) — дуже трудна до лікування хвороба. Цей випадок сколихнув світом, бо мали б буцім то появитися знову ті віруси, що, скосивши 1918 р. 20 мільйонів людей, перейшли були, по думці чільних вірулогів, у свині і між ними продовжують постійно і активно по сьогодні існувати.

Цю гіпотезу про здогадний поворот свинячого віруса на рекрутів основують на факті, що в 1930 році ізольовано із свиней віруса типу А свинячої інфлюенци і виявлено, що він причинює витворення таких самих антитілець, як ті, що їх мають люди, що жили в часі страшної пандемії 1918 року, а особливо ті особи, що видужали з цієї жорстокої пошести. З цього висновок, що антигенно такий самий вірус мав спричинити пандемію в 1918 році, як цей, що його ізольовано в 1930 році, і що безперервно удержується між свиньми, спричинюючи їм інфлюенцу.

Це явище, хоч було відоме науковцям перед появою свинячого віруса у Форті Діксона, однак ніхто не приписував йому особливої небезпеки, бо від 1918 р., отже впродовж 58-ми років, цей вірус не перекидався на людей у формі пандемії, або епідемії, чи хоч би ендемії, тільки у рідких випадках заражував субклінічно кого там з доглядачів свиней, а клінічних випадків не було занотовано (може такі й траплялися, але за цим ніхто з особливою увагою не слідкував.

Аж ось у Форт Діксон стався небувалий досі випадок — свинячий вірус типу А, буцім то ,,нащадок'' того з 1918 року, об'явився активним, з переходом від особи до особи, і розхворів одинадцять рекрутів (один з них помер, що становило понад 9 відсотків, а у більше як 500 осіб з найближчого оточення стверджено субклінічну інфекцію цим вірусом. Ця ситуація нагадувала до певної міри першу хвилю пандемії 1918 року (Їх було три: перша — лагідна, зимою 1917; друга — страшна, кінець літа і осінь 1918 р.; і третя — лагідніша, весна 1919 р.), коли то в Америці появились восени 1917 року перші, розсіяні по військових пунктах, негрізні випадки тієї інфлюенци, що на другий рік впродовж 8-ми тижнів поширилась була крім Австралії на всі континенти і заразила 500 мільйонів людей, а 20 мільйонів вбила.

Не дивниця, отже, що випадок з Форт Діксон потрактовано зразу дуже серйозно, і майже всі спеціялісти-вірологи із славними знавцями справи, як Салк і Сабін (творці поліовакцини), заявились (Сабін пізніше відпав) за вакцинування всього населення Америки. Уряд пропозицію підхопив, Конгрес ухвалив фонди, і, не без сильної опозиції вчених, почалося приготування до загального щеплення американського народу.

Опозиція зростала з кожним днем, напр., відомий проф. Полінг сказав на одному мітінгу: ,,Пандемії не буде, ми це робимо, бо це політика''. Підкреслювано, що вірус свинячої інфлюенци не має епідемічних познак, бо не витиснув існуючого поруч нього віруса інфлюенци А-Вікторія 75; що свинячий вірус спричинював лагідніші об'яви, як віруси А-Вікторія 75; що рекрут, який помер, замість лежати в ліжку, станув з товаришами до нічного форсовного маршу і ,,колапснув'', і це промостило в ньому шлях вірусовій пневмонії тощо.

Завершенням критичних заввагг були опубліковані 3-го липня 1976 року вислідм британських дослідників з нюджерзьким свинячим вірусом на молодих і здорових хлопцях. У цих людей після зараження їх згаданим вірусом появилась була лагідна, льокальних симптомів інфлюенца, і це мали бути максимальні клінічні об'яви, бо заражені свинячим вірусом не мали антитілець (оборони) проти цього віруса. Тому на думку цих дослідників, ,,випадок з нюджерзьким вірусом (свинячим) треба уважати відкремленим явищем, що не приймається на людях'' (не пошириться на загал).

Тим часом приготування колосального проєкту ваксинації добігали до кінця, і, не зважаючи на сильні голоси критики (що це

(Закінчення на стор. 4-ій)

Любов КОЛЕНСЬКА

ДЖЕННІ, ВЕРНИСЯ!...

— 5 —

— А одружена я ніколи не була. Мій наречений не вспів виемігрувати. Він був у Дивізії, якийсь час ми думали, що він згинув під Бродами, але дістали вістку, що живе. Большевики заслали його на Колиму на десять років, звідтіля він повернувся до Галичини, але, працюючи в копальні, пошкодив собі очі, і тепер з дня на день втрачає зір. Пише до мене листи, в яких кожне словечко позначене болем і тугою. Він там, а я тут, і ледве чи колись ми побачимося. Але для нас не існує жадної віддалі. І чи це не дивне — одного разу під час бомбардування в Англії бомба упала на наш будинок, і пропали всі мої фотографії. Але поміж румовищами залишилась знімка Мирослава, мого нареченого, зовсім непошкоджена, і підпис: „Де ми не були б, ми завжди разом". — Її голос задрижав, заломився, і вона замовкла.

Наталка запросила Дженні оглянути картини, пояснюючи, хто їх намалював. Прізвища авторів Дженні нічого не говорили, але деякі картини їй дуже подобалися, зокрема один дереворит. На ньому була дівчина, що начебто виростала з папороті, немов мітичний квіт.

Наталка зняла зі стіни дереворит і сказала: — Візьми собі його на спогад. Мені цей деворит привезли недавно з України.

Підійшли ще до полички з книжками, і Дженні завважила, що там були твори різних світових авторів.

— Книжки мені дають незвичайну розраду, Дженні. Я тобі хочу дати українську книжку з поясненнями по-англійськи.

Дженні хотіла була сказати, що вона зовсім не зацікавлена у вивченні української мови, але потім таки взяла. А Наталка додала ще історію України, новелі Василя Стефаника, збірку есеїв Мороза ,,Бумеранг'' і ,,Більмо'' Осадчого — твори перекладені на англійську мову. Дженні прийняла ці книжки ввічливо, але дещо холодно подякувавши. Хіба ж вона могла сказати, що українська мова для неї дивна і неприємна.

По дорозі Дженні пригадувала бідне устаткування Наталчиного помешкання, і в її душі зроджувався жаль: „Та ж наша прибиральниця має кращу кімнату". А потім сама на себе розсердилася за свій „перебільшений сантименталізм"... Проте, як не намагалася думати про щось інше, за нею неслися Наталчині слова про її брата, про її нареченого — і хвилювали її, несли неспокій...

В авті Христина сказала: — Я так не хотіла їхати до Наталки, але мушу признатися, що давно такого милого пополудня вже не мала...

Проте, коли вони приїхали додому вона, немов вагаючись, сказала Дженні: — Тобі, одначе, раджу забути про все, що говорила Наталка. Воно тобі непотрібне і... невигідне.

— Мамо, — стрепенулась Дженні, — твоя приятелька дуже мила і розумна людина, і я думаю, що тобі цікаво з нею зустрічатися, бо для тебе вона твоє минуле — дитинство, молодість. А для мене це не означає нічого... А тепер, вибач, хочу піди з Люїзою на тенісовий корт. Дякую тобі за все! — Крутнулася і хотіла була йти, але на самому порозі мало не збила її з ніг Керін — в її новій перуці, в її дивовижної і нерозгадано барви, яскравому костюмі. Вона вигукувала немов у екстазі: — Поздоровляю вас з чарівним, оксамитовим днем! З вітерцем, який шепоче про... кохання.

Дженні пригадала Наталку й подумала: „Як це моя мати може дружити з Керін. Хіба тут може бути якесь порівняння...

∴

Минали дні. Зима ще наростала снігами, але тепла долоня сонця вже поволі вигортала зі землі кущі і квіти. Дженні рідко — коли бувала вдома, все кудись ішла, щоб чимось зайнятися. У шафі, в кутку, лежав закинутий дереворит. Лежали й подаровані Наталкою книжки.

Аж одного дня прийшла прибиральниця і звернулася до Дженні: — Як добре, що я вас застала. Я хочу в шафі зробити порядок, але там лежать якісь пакети. Може б їх кудись забрати, щоб не лежали разом з одягом?

Дженні мовчки підійшла до шафи і вийняла з пакетів книжки і дереворит.

Прибиральниця, поглянувши на образ вигукнула: — Яке гарне лице в цієї дівчини!

— Правда, гарне, — потиху, немов у чомусь признаючись, сказала Дженні.

— Може б його повісити на стіні?

Дженні знайшла цвяшок і повісила образ зараз біля її улюбленої картини французького маляра Сезанна.

Прибиральниця вийшла, а Дженні стала вдивлятися у кожну рисочку дівочого обличчя, у кожний листок папороті, у стебла, що м'якими лініями обгортали тіло дівчини. Чудувалася і красі самого твору, і власному захопленні. А потім обурилася на себе: „Що ж такого незвичайного в цьому деревориті, щоб аж так йому приглядатися. Але образу таки не здійняла...

Проминуло ще кілька днів, і Дженні завважила, що вона поки заснути, завжди мусить глянути на дереворит з дівчиною і на папороть, що обгортає її. А там стала читати книжки, що їх дістала від Наталки. Наперед історію України, а потім новелі Стефаника, одну за одною. Їй незвичайно сподобався Стефаник, його тонка психологія, любов до землі і українського селянина, просто містичне знання його душі і кольритна передача всіх процесів з його життя. Вона порівнювала його до Стейнбека і до висловів його гіркого смутку, як він описував нужду мешканців півдня Америки. А все ж таки найбільше враження на неї зробили твори Мороза і Осадчого. Її захоплював героїзм українських людей, її полонювала їхня мужність і спровив в обличчі неправди, зла і потоптання людських прав. „У них є неймовірна сила, вони знають, чого хочуть і вони вміють боротися" — думала Дженні. Але, як часто стрепенувшись, з пересердям відкладала ці книжки, немов щось заборонене і нечисте, як щось, що палило її полум'ям, але згодом знову поверталася до них.

(Продовження буде)

СІЧЕНЬ - МІСЯЦЬ НАДЗВИЧАЙНИХ КОРИСТЕЙ ДЛЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДІТЕЙ В УКРАЇНСЬКОМУ НАРОДНОМУ СОЮЗІ! ЗА ІНФОРМАЦІЯМИ ЗВЕРТАЙТЕСЬ ДО СЕКРЕТАРІВ ВІДДІЛІВ АБО ДО ГОЛОВНОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ В ДЖЕРЗІ СИТІ. НЕ ПРОГАЙНУЙТЕ НАДЗВИЧАЙНОЇ НАГОДИ!

ПОВІДОМЛЕННЯ

Подаю до відома Української Громади, що 3-го червня 1949 р. у Західній Німеччині, з волі Всевишнього, у висліді тяжкої недуги, після великих і довгих терпінь, відійшла на другий світ, на двадцятому році свого молодого життя, невіджалуваної пам'яті

моя Найдорожча ДОЧКА

НАДІЯ БЕРЕЖНИЦЬКА

Отож тепер, для вшанування її пам'яті, а також для вшанування пам'яті і згідно з волею мого Чоловіка, бл. п. Петра Бережницького, котрий помер у Філядельфії дня 12 листопада 1968, я сама, а також в імені мого сина, інж. Богдана Бережницького, невістки Лесі і моїх внуків Андрія, Левка і Богданни — установила фонд під назвою „СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД ім. НАДІЇ БЕРЕЖНИЦЬКОЇ" — і дня 16 грудня 1976 р. вплатила до ЗУАДК суму тисячу дол. ($1,000.00).

Завданням Фонду буде уділювати стипендії студентам (-кам) українознавчих предметів на високих школах ЗДА, Канади або інших країн нашого поселення. Подробиці про стипендії подасть своєчасно окрема Комісія при ЗУАДК починаючи з академічним роком 1977-78.

ІРИНА БЕРЕЖНИЦЬКА

1716 Wingohocking St., Philadelphia, Pa. 19140

У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ ДОПОВІДАТИМЕ РЕД. ВАСИЛЬ КАЧМАР

Філядельфія.—Товариство за Патріярхальний Устрій Української Католицької Помісної Церкви, Відділ у Філядельфії, інформує що в неділю, 23-го січня ц.р, о год. 3-ій по пол., тут в залі УСО „Тризуб" при 4932 Норд Брод вул. відбудеться доповідь голови Крайового Т-ва за Патріярхат, ред. Василя Качмара. Доповідач говоритиме на тему: „Нинішня ситуація Української Католицької Помісної Церкви і напрямні праці мирянських рухів".

У 25-ЛІТТЯ НАШОГО ЩАСЛИВОГО, РОДИННОГО ЖИТТЯ, СКЛАДАЄМО 500.00 ДОЛ. (П'ЯТСОТ) НА ФОНД УКРАЇНСЬКОГО НАУКОВОГО ІНСТИТУТУ ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ, ЧЕРЕЗ КРЕДИТОВУ КООП. „САМОПОМІЧ", Н. Й.

Woodside, N.Y. ОСИП і ІРИНА БУРАЧОК

ОБ'ЄДНАННЯ МИСТЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ СЦЕНИ (ОМУС)

Ділимось з Українським Громадянством сумною вісткою, що дня 30-го листопада 1976 року, відійшов у Вічність, один із перших членів нашого Об'єднання та довголітній наш Товариш

сл. п.

АЛЕКСАНДЕР ДАНИЛКО

Співак і актор Українських Театрів.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Родині Покійного висловлюємо наше глибоке співчуття.

УПРАВА та ЧЛЕНСТВО ОМУС-у

Ділимося сумною вісткою з Українським Громадянством, що в неділю, дня 9 січня 1977 р., відійшов у Вічність по тяжкій недузі, на 67-му році життя,

СИН ГУЦУЛЬЩИНИ

ГРИГОРІЙ ТКАЧУК

член УНС, УРС, УКГО і ОДВУ в Клівленді.

ПАНАХИДИ були відправлені в днях 10 і 11 січня 1977 р. в похоронному заведенні Колодія і Лазути.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ були відслужені дня 12 січня 1977 р. в українській католицькій церкві св. Йосафата, після яких зложено Тіло Покійного в місці Вічного Спочинку на Українському Католицькому Цвинтарі в Пармі, Огайо.

АННА — дружина

РОДИНА — на еміґрації і в Україні

8-ий ВІДДІЛ ОДВУ в КЛІВЛЕНДІ, Огайо в глибокому смутку повідомляє Друзів, Приятелів і все Українське Громадянство, що в неділю, дня 9-го січня 1977 р., відійшов від нас у Вічність, по тяжкій недузі, наш Незабутній ЧЛЕН і ДРУГ

ГРИГОРІЙ ТКАЧУК

проживши 67 років.

ПАНАХИДИ були відправлені в днях 10 й 11 січня 1977 р. в похоронному заведенні Колодія і Лазути в Пармі, Огайо.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися в середу, дня 12 січня 1977 р. в українській католицькій церкві св. Йосафата, після яких Тіло Покійного зложено на Вічний Спочинок на Українському Католицькому Цвинтарі в Пармі, Огайо.

Скорбній Родині складаємо вислови нашого найглибшого співчуття.

8-ий ВІДДІЛ ОДВУ в Клівленді

Ділимося сумною вісткою і з глибоким жалем сповіщаємо наших Дорогих, Друзів, Приятелів і Знайомих, що у суботу, 18-го грудня 1976 року, о год. 6-ій ранку, на 67 році життя, по довгій і тяжкій недузі, прийнявши Св. Христові Тайни, спочила у Господі наша Улюблена ДРУЖИНА, МАМА і БАБУСЯ

бл. п.

ОНИСІЯ ІВАНІВНА ПОЖАР

з дому ЯЦКЕВИЧ

нар. у 1909 році на Украні, членкиня Відділу ч. 414 Укранського Народного Союзу з 1953 року.

Похоронні відправи відбулися у понеділок, 20-го грудня у Св. Покровській церкві у Ню Гейвені, Конн., і, у той же самий день, Тлінні Останки були передані землі на цвинтарі Церкви-Пам'ятника у С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна пам'ять Незабутній Дружині, Мамі і Бабусі!

Подяка

Цією дорогою виносимо сердечну подяку ВД-ним п.п. Доктору Я. Туркало, Д-ру М. Дзюбатому і Д-ру Брітен за опіку, поради і лікування, а ВП. Митрату М. Чернявському, ВШ. п. Диригентові Хору І. Петрончаку та усім хористам за переведення похоронних відправ та, зокрема, ВД п. А. С. Гончарову за керування похоронними співами на цвинтарі під час передання Тіла землі. Щиро дякуємо нашому Парафіяльному Урядові і Управі нашого Сестрицтва та панству Е. і Ф. Довбушів і п-ні Л. Олійник за вінки і квіти для Покійної та дякуємо ВП. п. о. Прот. М. Чернявському та його ВШ. Пані-Матці, о. Прот. П. Златковському, ВД Панствам: М. і Г. Дмитрюкам, Л. Данило, А. і Є. Шульґан, Ф. і Т. Сенета, І. і А. Данківським, Є. і Ф. Добушам та п. п. У. Олійник, Л. Олійник, А. Задорожній, Є. Ширай, А. Катречко, М. Сусову, К. Роменський, К. Угляр і Г. Боровик за відвідування та розраду Покійної під час недуги, як вдома, так і у шпиталі.

Дякуємо ВШ. п. М. Буцькому за переведення фотографування похоронних відправ та, також, сердечно дякуємо усім Тим, що склали свій дар, за ініціятивою ВШ. п. п. І. Данківського та А. Іванця, на нев'янучий вінок для Покійної. Дякуємо Тим, що під час поминальної трапези у Бавнд Бруку, теплим словом згадали нашу Дорогу Покійну. Дякуємо нашому Похоронному Заведенню ВШ. п. Й. Маркевича за гарно організований похорон Покійної, як у Ню Гейвені, так у Бавнд Бруку, за сумні передзвони на цвинтарі Церкви-Пам'ятника та особливо, дорогій п. Є. Ширай за привезену з Рідної України землю, якою було присипано труну Покійної зі словами молитви священика: „Господня земля і все, що наповняє її, вселенна і всі, що живуть у ній". Та велике спасибі усім за виявлені, у будь якій формі, любов і пошану до Покійної.

Нехай же усіх Вас винагородить і благословить за це Господь!

У глибокому смутку:

ПЕТРО П. ПОЖАР — чоловік

ВІКТОР — син з дружиною АННОЮ

ГАЛИНА — донька з чоловіком ПЕТРОМ СЛУСАРЕНКО та дітьми: ОЛЬГОЮ, ВАЛЕНТИНОЮ, ЛЮДМИЛОЮ і ПЕТРОМ

В пам'ять Дружини

(Присвячується Дітям в пам'ять Матері на свіжу могилу: ОНИСІЇ ІВАН. ЯЦКЕВИЧ-ПОЖАР)

З дворянського вона роду,
Чесного не простого,
Без високої освіти
Та без слова злого.
Тридцять і один рік
Разом ми ходили —
Радості, а більш турбот
Ми у двох ділили...
Всю свою любов
і щирість
Вона дітям віддавала —
У крові і в молоці
Ти їм передавала.
Всіх своїх чотирьох
внуків
Вона дуже любила
Як про Люсіньку
згадаєш —
Завжди веселіла.
Люсінька в нашій родині
Є вродлива дитина,
Доглядала
Бабусеньку аж
Поки була жива.
Із святими упокой,
Христе,
Душу моєї дружини,
Де немає недуги,
ні смутку,
Ані зітхання,
а життя вічне!
Спи спокійно —
діти добрі
Тебе не забудуть
І що РОКУ, у день
смерти,
На могилі будуть,
Поклоняться,
помоляться за
Твої всі ласки,
І квіточки у головах
посадять
Для згадки.
Ти життя дала їм всім
І жити навчила.
Не забудуть тебе зроду
Ті, що їх ти породила.
А мені, моя ти роза, ти
сонечко ясне,
Тільки залишилося
не довго чекати —
Тоді я прийду до тебе —
До спільної хати...
А поки той час прийде —
Буду тебе навіщати
на могилі
Із Тобою любо
розмовляти...

Петро П. ПОЖАР

З глибоким смутком повідомляємо всіх Друзів і Знайомих, що 18-го січня 1977 р., о год. 5:45 ранку, по тяжкій і довгій недузі, відійшов у Вічність на 49-му році життя

бл. п.

ВОЛОДИМИР БАБЕНКО

народжений на Харківщині.

ПАНАХИДА в четвер, 20-го січня 1977 р. о 8-ій год. веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин в Ірвінґтоні, Н. Дж.

ПОХОРОН в п'ятницю, 21-го січня ц. р. о год. 9-ій ранку в церкві св. Вознесіння в Мейпелвуд, а опісля Тіло Покійного буде поховано на українському православному цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В безмежному горю залишені:

дружина — ЄВГЕНІЯ
син — ЮРІЙ
дочка — ТАТІЯНА
батьки — КИРИЛО і МАРІЯ БАБЕНКО
сестра — ВАЛЕНТИНА ВОЛОСЯНСЬКА з Родиною
тесті — ІРИНА і ФЕДІР ЗАГУМЕНІ
та ближча і дальша Родина

Ділимося з Громадянством сумною вісткою, що по довгих терпіннях відійшла у Вічність, дня 15-го січня 1977 р. у Детройті

сл. п.

ЄВДОКІЯ МИХАЙЛІВНА КРАТ

дружина генерала Михайла Крата, Командира Першої Української Дивізії Української Національної Армії, яка у визвольних війнах ділила з ним спільну долю в походах і боях.

ПОХОРОН відбувся 18-го січня ц. р. на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Вельмишановному Панові Генералові Михайлові Кратові та Родині, висловлюємо наше глибоке співчуття.

КРАЙОВА УПРАВА

БРАТСТВА КОЛ. ВОЯКІВ І. УД УНА в АМЕРИЦІ

ІМПЕРІЯЛЬНИЙ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Стейтовий сенатор Едвін Мейсон промовляє під час відкриття мистецької програми в будівлі стейтової легіслятури в Олбані, Н. Й. За ним сидять (зліва): екзекутивний віцепрезидент УККА Йосип Лисогір, о. Іван Куліш, о. д-р Богдан Волошин і о. Степан Чомко.

ще більшим є нарід, який після невдачі бореться за них і вірить в їх здійснення".

Сен. В. Андерсон, який репрезентує більшість вищої палати стейтової асамблеї Ню Йорку, заявив, що відзначення роковин української державности в цій формі є не тільки церемоніяльним ритуалом, але в першій мірі підтвердженням права українського та інших поневолених комуно-московським тоталітарним режимом народів на самовизначення і незалежність.

Офіційні формальності переведення в життя резолюції та проголошення губернатором Кері 22-го січня „Днем Української Незалежности" в стейті Ню Йорк попередив концерт-показ української приявности в цьому стейті і в цілій країні, як одної з найбільш активних груп, що заслуговує на визнання за вклад в розбудову Америки, з одного боку, і за духове поєднання з українським народом в його боротьбі за своє буття — віч-на-віч із загрозою комуно - московського ґеноциду — з другого.

На програму концерту, що відбувся в акустичному, розлогому заглибленні (т. зв. колодязі) нових забудувань стейтової легіслятури, приглядались і прислуховувалися не тільки українські учасники цих урочистих відзначень роковин проголошення української державної незалежности, але й численні законодавці стейту та службовики капітолю, склались виступи: солістки-сопрано Марії Лисогір, яка спершу виконала американський і український національні гимни (цей останній підхоплений учасниками-українцями під подив неукраїнських гостей, які з одушевленням глядiли на дітей і молодь парафіяльної школи свв. Петра і Павла з Ковгоз, Н.Й., під проводом директорки сестри Лаври Палки ЧСВВ, і її учительок, та в уніформах вишикуваних молодших членів Пластової станиці в Коговзі, під проводом Михайла Гереця і п-ні Ніни Сосяк, та членів станиці СУМА з Вотервліт, Н.Й.); бас-баритона Нюйоркської метрополітальної опери Андрія Добрянського, якому як і пані М. Лисогір акомпаньював піяніст Тома Гриньків; септету молодих вокалісток ансамблю „Кобза" із Вотервліту під мистецьким керівництвом Ярослава Кушніра; комбінованої групи танцюристів з Асторії і Кергонксону під керівництвом п-ні Е. Оприско, яким акомпаньював на акордеоні Алек Худолій; і бандуриста Теодора Сенчишина. Мистецькою частиною програми проводила Орися Штинь - Гевка, яка після офіційних церемоній, враз із своєю сестрою Марусею Штинь, А. Худолієм і Т. Сенчишином забавляли гостей піснями і танками в бюрах сен. Мейсона під час прийняття, що його влаштував В. Квас в асисті постійних працівників Союзівки.

Концерт попередила урочиста програма, що її відкрив і нею проводив Й. Лисогір. Відповідну молитву провів о. Іван Куліш, настоятель української православної парафії св. Миколая в Трой, Н.Й. Із короткими промовами виступали сен. Мейсон, сен. Андерсон, Й. Лисогір та І. Базарко. В. Квас представив душпастерів: о. І. Куліша, о. шамб. С. Чомка, о. д-ра Богдана Волошина, пароха української католицької церкви св. Миколая у Вотервліт і о. Володимира Андрушкова, пароха української католицької церкви свв. Петра і Павла в Ковгозі.

До всебічного успіху цих особливих — і одиноких в країні — відзначень роковин української державности, крім безпосередніх учасників та ініціяторів, причинились українські громадяни, які прибули до столиці стейту з близьких і дальших осередків зорганізованого життя помимо сніговії, що навістила ці околиці напередодні святкувань. Число українських учасників було в двічі більше в цьому другому році цих відмічень в стейтовому капітолі, що спонукало сен. Мейсона, який закінчив свою промову в українській мові скандованим „Хай живе вільна і самостійна Україна", до завваги: „Сподіваюсь, що українські громадяни цього стейту в наступному році переберуть наш капітоль у свої руки".

До найбільш численних груп належали громади Вотервліт під проводом голови Відділу УККА Ярослава Кушніра, його заступника Івана Романишина, культ.-освітнього референта Миколи Філя і члена управи Українсько-Громадського Клюбу Василя Кошикара, та з Ковгоз під проводом голови Відділу УККА Остапа Поповського, голови Контрольної комісії Михайла Савкова, учнів школи і молоді Пластової станиці, активіста Василя Боднара та члена управи Горожанського Клюбу інж. Романа Ракочого, ст. Дальше слідували групи з Ютіки під проводом голови Відділу УККА Ярослава Яцковського, головного радного УНСоюзу Володимира Запаранюка, голови Відділу 484 УНСоюзу Володимира Кропильницького; з Амстердаму під проводом Семена Наугольного, заступника Відділу УККА і члена управи ООЧСУ, секретаря Відділу УККА Семена Когута; з Трой, під проводом голови Відділу УККА Василя Коцура; з Бінгемтону-Джонсон Сиґі в особах інж. Влодимира Зобніва і Віталія Галича; з Кергонксону - Елленвілл, під проводом заступника голови Відділу УККА Романа Гаврилюка, які прибули автобусом; з Українського села в Глен Спей; з Гантеру під проводом Любомира Лампіки і Володимира Кобзяра; із Ню Йорку, репрезентованого мґром Романом Крупкою. Членкині Відділів СУА 57 (Ютіка), 99 (Вотервліт) і 89 (Кергонксон) рівнож взяли участь в церемоніях.

Відзначення в столиці стейту Ню Йорк відбулось заходами Відділів УККА Олбанської Округи, очолюваної Я. Кушніром, в співпраці з централею УККА та при координації В. Кваса.

Після закінчення формальностей, всіх учасників в бюрах сен. Мейсона гостив перекускою В. Квас в асисті своїх постійних співпрацівників на оселі УНС.

ПАНДЕМІЯ, ПРОСТУДА...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

політика, застрашування, небезпека бічних реакцій тощо), 30-го жовтня м. р. почалось щеплення, що принесло відразу смерть кільком старшим серцевикам, одному українцеві. А все таки продовжуване щеплення почало спричинювати чотирнадцятьом особам більше появу небезпечного Ґільон-Барре (Guillain-Barre) невротичного розладу в тих осіб, що нащеплювались, в порівнянні з тими, що ні.

Голоси опозиції здійснилися. Свинячий вірус, хоч виявив себе антигенно (зовнішніми інфекційними прикметами) подібним до того з 1918 року, то своєю внутрішньою хемією, а може ще чим там іншим, мусить бути відмінним від свого „прадіда" з 1918 року і тому не вдався в нього. Скоріше, мабуть, добереться сама людина на поверхню Марса, як до таємних глибин віруса.

Отак провалилась голосна унікальна історична афера профілактичних заходів модерної медицини — пандемії чи епідемії свинячого віруса цього року не буде.

Дуже правдоподібно, нема небезпеки епідемії й іншого нового, з досі небувалою антигенністю, віруса. Лише поміж незмінними, як буває щороку, явищами звичайної простуди можуть траплятися відокремлені випадки інфлюенци котрогось із вже бувалих (може дещо змінених) вірусів, звичайно, інфлюенца, що свіжо відгула, — у нашому випадку: А-Вікторії 75 Н 3/Н2.

Віруси інфлюенци А — це досить химерне явище. Нові з них, з новою епідемічною силою (нові мутанти) появляються що два-три роки, а з пандемічною, щопокоління, або що десять-п'ятнадцять років. Тому, що мало хто відрізняє об'яви звичайної простуди від грипи (інфлюенци), подамо, — щоб не було зайвих побоювань, — основні різниці між однією і другою:

Так звичайну простуду, як і флю, витворюють дуже заразливі віруси, тільки інших пород. Звичайну простуду, (common cold) спричинює котрийсь із понад ста риновірусів та ще деяких інших, як теж алерґічні впливи, а інфлюенцу — котрийсь лише із кількох, в даному періоді діючих штамів трьох відомих А, В, С ортоміксовірусів, найчастіше типу А.

Так, без комплікацій — „простуда", як і флю, об'являються запаленням горішнього віддихового тракту, лише флю просувається ще нижче, займаючи і середню частину віддихового тракту. Запалення вірусом флю сильніше, відчутніше послаблює організм і сприяє в більшій мірі комплікаціям, не раз смертельної загрози, як т. зв. простуда.

Ознаки: при „простуді" найзамітніше явище — це вразливий, червоний, текучий ніс і чхання. Біль горла, голови, відсутність гарячки, або вона низька, не переходить 101°F (38.3°C), тільки в декого може просунутись під 102°F (38-8°C); хворого морозить, наявне загальне послаблення, іритація грудей, пітніння. Ніздрі можуть бути заблькoвані. Звичайна простуда може тривати 3 дні, часом довше. Люди, на т. зв. простуду можуть занепадати 2 і 3 рази в сезон.

Інфлюенца, якщо не лагідна, проявляє себе часто, звалюючи з ніг (може не в кожного) познаками епідемічної сили. Звичайно виступає сухий короткий спазматичний кашель (кашель немокрий). Загальні мускулярні болі, або обмежені: болять тільки ноги і плечі. Пече посередині грудей і є гарячка 104°-106°F (40° - 41°C). Це основні характеристики інфлюенци. Бувають дрижаки, біль голови. Нежить і до певної міри біль горла, — не характеристичні явища. Гарячка може тривати від 2 до 5-ти днів, а хвороба довше тижня. Хворобу можуть продовжувати небезпечні ускладнення, головно у старших і хворих на легені і серце осіб.

Протизаходи: т. зв. простуда: в сезоні слід не курити, не подразнювати горла горілкою, тепло одягатися, добре відживлятися харчами, багатими на садовину і городину, приймати денно 1-3 гр. вітаміну Ц. Уникати людських скупчень. Коли нападе лихо, слід лягти в теплу постіль, приймати аспірину, багато і нехолодних рідин (алкоголь вірусів не вбиває, щоб його пити) і бути терпеливим. Вакцинації проти вірусової „простуди" не практикується. Коли гарячка переступить 101 F (38.3 C), треба повідомити про це лікаря.

Протизаходи проти інфлюенци подібні до тих, що й проти т. зв. простуди, з тією тільки різницею, що можна защепитись проти котрогось вірусового штаму інфлюенци. Біда тільки в тому, що точно ніхто не знає, проти якого, що може заатакувати дану особу. Якщо кого нападе флю, треба повідомити лікаря, бо можуть бути комплікації.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 30-го СІЧНЯ 1977 р.

ОМАГА, Небраска. — Річні загальні збори Т-ва Згода 354 Відд., о год. 11-ій рано, по Сл. Божій в церковній залі при 16 і Марта вул. На порядку: звіти Управи і К. Комісії та вибір нової Управи. — М. Ярош, предс., В. Столярський, кас., М. Війтик, секретар.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Т-ва Дністер 361 Відд. закликає всіх своїх членів якнайскоріше вирівняти всі свої залеглі вкладки. Рівночасно Управа Відділу попереджує членів - довжників, що вона буде змушена подати членів із більшими залеглими вкладками до суспендування. — Управа Відділу.

НЕДІЛЯ, 30-го СІЧНЯ 1977 р.

МЕНВІЛ, Н. Дж. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 349 Відд. в домі М. Габера при Вашінґтон вул. Проситься чл. взяти участь. — М. Захарко, секр.

НЕДІЛЯ, 6-го ЛЮТОГО 1977 р.

ЛУДЛОВ, Масс. Річні збори Т-ва ім. І. Франка 253-ій Відд. о год. 2 по пол. в церковній залі. На порядку: звіти — фінансові, організаційні, дискусія над звітами, вибір нової Управи на 1977 р. Збори відбудуться півгодини пізніше при будь якій кількості чл. і будуть правосильні. Проситься чл. прибути. — С. Михайлишин, пред., В. Фіцик, секр.

Український Літературно-Мистецький Клюб
136 2nd Avenue

Ню Йорк. — З Літературно-Мистецького Клюбу повідомляють, що у п'ятницю, 21-го січня ц.р о год. 7 вечора, тут у приміщеннях цього Клюбу, Спілка Українських Журналістів Америки та Літературно-Мистецький Клюб влаштовують Вечір з нагоди появи книжки ред. Івана Кедрина „Життя — Події — Люди". У програмі вечора візьмуть участь: Ольга Кузьмович, Уляна Любович, проф. Василь Калинович, Степан Крижанівський та ред. Іван Кедрин.

ТАРЗАН, Ч, 7688 — Несподіванка!

Людина, яка першою сказала, що „сповідь приносить полегшу", мала повну рацію...

Думка про те, що я зможу спокутувати провину, радувала мене...

Хоча я не сподівався, що побачу малу дівчинку, то я цілком не був приготований на те, що фактично побачив!